

at stille sig helt anderledes, thi i saa Fald vil, naar vi tage f. Ex $2\frac{1}{2}$ for at tage Gjennemsnitstallet, Forøgelsen blive 45 Dage ud over de nuværende 30, og det repræsenterer en Tjeneste af ca. 200,000 Tjenestebage. Jeg beeder nu de Herrer erindre, hvad jeg forrige Gang oplyste, at det Forslag, som Folkethinget vedtog her ved 2den Behandling efter det ærede Medlems anbefaling, men som det ærede Medlem nota bene ganske vist ikke havde den fjerneste Udfigt til at faae ført igjennem, havde ikke desto mindre ca. 40,000 Tjenestebage mere end det Forslag, som vi nu haabe skal blive ført igjennem. Det ærede Medlem vil nu erkjende, at han ikke kunde blive staaende ved sin ene Gjennindfaldelse i den Form, som han havde den, men maatte have lagt 200,000 Tjenestebage til. Jeg beeder Dem derfor erindre, at dette vil udgjøre en Merjtjenestetid udover det, som er foreslaaet i det Forslag, vi her anbefale dem, af ca. 250,000 Tjenestebage. Det ærede Medlem kom endvidere til at udtale, at han havde ikke opgivet Haabet om, at de 30 Mænd i Vælgesubvalget kunde mulig en — sagde han — enes om et Forslag, der kunde blive et Par Hundrede Tusinde Kroner billigere end det, her foreligger. Mon virkelig Nogen tror paa denne Mulighed? Jeg skal kortelig oplyse Dem om det Modsatte. Det Forslag, der foreligger fra Folkethingets Side med de Tilføielse, som „det næstsidste Ord“ har, kommer til en finantziel Ørønde af ca. 100,000 Kr. under det nuværende; dertil kommer den Udvidelse af den ene Gjennindfaldelse, som Alle ville indrømme mig viser sig at være nødvendig. Jeg vil fuldstændig henstille, om det overhovedet lod sig gjøre at sammentrage to Gjennindfaldelser til een. Det staar aabent; men forudsat dette, vil der komme en Beføstning, der tilnærmelsesvis bliver 200,000 Kr. til. Dernæst vil det ærede Medlem og hans Venner komme til at erkjende — og derom taler jeg af nogen Erfaring efter de Forhandlinger, jeg har havt med ærede Landsthingsmænd — at de ingenstunde vilde have kunnet gennemføre i Lands-thinget et Forslag, der ikke havde en ganske væsentlig Udvidelse af Rytteriet, og en saadan Udvidelse taxerer jeg til andre 200,000 Kr. De ville se, at alene med disse to Tilføielse til „det næstsidste Ord“, vil man være naaet op til den finantzielle Ørønde, her foreligger, og hvad vilde man da have havt for det? Man vilde have havt et Fodfolk paa 24 Batailloner uden forstærkede Kadres, og jeg forsikrer dem om mine Herrer, at et saadant Forslag var aldrig nogenstunde bleven ført igjennem endda. Jeg har hørt tale om Muligheden af, at føre 28 Liniebatailloner igjennem, men man vil da se, at atter dette lægger en forøget Beføstning af ca. 200,000 Kr. til. Det er det, jeg peger paa, for at Ingen skal tro, at der har været nogen Mulighed for at føre et Forslag gennem Rigsdagens Forhandlin-

ger, som har været billigere end det, der nu ligger paa Bordet. Derom kunne de være saa overbeviste som at 2 og 2 er 4. — Hvad Militærarbejderne angaa, da mente det ærede Medlem, at, naar han var gaaet ind paa at tage Mandskabet til Kræmjtjeneste af Kombattanternes Klasse, saa kunde dette vel forsvares, men ikke, at man tog dem derfra til Hestepassere eller Sundhedstjeneste. Det synes mig, at det er at vende op og ned paa Tingene. Jeg har altid hørt, at Kræmjtjenestene kunde man tage af Militærarbejderne, men jeg indrømmer, at til at være Hestepasser hører først og fremmest en vis Høide, for at Manden kan sadle Hesten og lægge Krønde paa, og for at staa ved Sundhedstropperne hører der blandt Andet en ikke ringe legemlig Kraft, thi det er en af de mest anstrængende Tjenester, naar det virkelig gjælder. Altsaa skulde der være nogen Forskjel, vilde man langt snarere komme til at tage Hestepasserne og Sundhedstropperne af Kombattanternes Klasse end Kræmjtjenestene; men forøvrigt indrømmer jeg, at der have vi gjort en Indrømmelse, thi det er en Fravigelse fra vort oprindelige Standpunkt, som er gjort af finantzielle Grunde. Det ærede Medlem mente endvidere, at det var en uheldig Bestemmelse, at man fremdeles skulde kunne udtage af Fodfolkets Mandskab forlods til Vinterjtjeneste det Mandskab, der ikke var tilstrækkelig uddannet, og han roste den høitærede Krigsminister særdeles, fordi den høitærede Krigsminister havde forladt dette Princip. Jeg indrømmer, at dette Princip har sine Mangler og navnlig forsaavidt det ikke bliver ensartet benyttet af Afdelingerne. Jeg benytter derfor Anledningen til at henstille til den høitærede Krigsminister, om der ikke maatte kunne gjøres Noget for at gennemføre en noget mere ensartet Anvendelse af dette Princip ved Afdelingerne end hidtil har været Tilfældet. Jeg er imidlertid ikke istand til, hvor gjerne jeg end vilde, i saa Henseende at rose den høitærede Krigsminister, men er nødt til at fratage ham denne Ros, thi i den høitærede Krigsministers Lovforslag staar det udtrykkelig, at „Bestemmelsen om forlods Udtagelse af Mandskabet, som ikke er tilstrækkelig uddannet til forsat Tjeneste, opretholdes“. Det ærede Medlem skulde ogsaa i det Stykke have noget nøiere efterlæst de Bestemmelser, han saa stærkt roser, inden han udtaler sig om dem. Jeg har hørt, at man fra forskjellige Sider mener, at jeg skulde have gjort mig skyldig i en Feilregning ved den Angivelse af Antallet paa bespærede Tjenestebage, som jeg anførte den første Dag. Jeg maa i den Anledning oplyse, at dette ikke er Tilfældet. Det er korrekt, naar den Besparelse, som vi gennemføre ved vort Forslag for Fodfolkets Vedkommende, er angivet til ca. 450,000 Tjenestebage, men derhos maa man erindre, at man tidligere er bleven enig om en væsentlig Udvidelse af Tjenestetiden ved de særlige Baaben og da navnlig ved Feltartilleriet. Disse